

- rozhodl, že Evropská komise porušila zásadu presumpce otevřenosti a zveřejnění, když neumožnila žalobcovi přístup k jeho osobním údajům ve stanovené lhůtě, která byla tři měsíce, zatímco proti němu souběžně probíhalo trestní a občanskoprávní řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Na podporu žaloby předkládá žalobce tři žalobní důvody.

1. První žalobní důvod vycházející z toho, že Evropská komise porušila článek 8 Listiny základních práv EU a článek 17 nařízení (EU) 2018/1725 tím, že neposkytla žalobci jeho osobní údaje ve stanovené tříměsíční lhůtě.
2. Druhý žalobní důvod vycházející z toho, že Evropská komise porušila čl. 14 odst. 3 nařízení (EU) 2018/1725 tím, že neposkytla žalobci jeho osobní údaje ve stanovené tříměsíční lhůtě a že prodloužila uvedenou lhůtu v případě, kdy ji Evropská komise nesměla prodloužit. Skutečnost, že Evropská komise neodpověděla na žádost o přístup k osobním údajům ve lhůtě stanovené v čl. 14 odst. 3 nařízení (EU) 2018/1725 představuje rozhodnutí o zamítnutí takového přístupu. Takové lhůty, stanovené ve veřejném zájmu, nemůžou účastníci řízení měnit. Podle čl. 14 odst. 3 nařízení (EU) 2018/1725, který je konkrétním vyjádřením zásady soudní ochrany, lze každé odmítnutí přístupu k osobním údajům požadovaného od správních orgánů napadnout soudní cestou.
3. Třetí žalobní důvod vycházející z toho, že Evropská komise porušila zásadu presumpce otevřenosti a zveřejnění tím, že neumožnila žalobcovi přístup k jeho osobním údajům ve stanovené tříměsíční lhůtě, zatímco proti němu probíhá souběžně trestní a občanskoprávní řízení na základě stejných údajných skutků. V případě zpracování osobních údajů je základním právem osoby obdržet kopii svých osobních údajů v probíhajícím trestním řízení.

(¹) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1725 ze dne 23. října 2018 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů orgány, institucemi a jinými subjekty Unie a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení nařízení (ES) č. 45/2001 a rozhodnutí č. 1247/2002/ES (Úř. věst. 2018, L 295, s. 39).

Žaloba podaná dne 29. června 2022 – Aristoteleio Panepistimio Thessalonikis v. ERCEA

(Věc T-388/22)

(2022/C 359/95)

Jednací jazyk: řečtina

Účastnice řízení

Žalobkyně: Aristoteleio Panepistimio Thessalonikis (APT) (Soluň, Řecko) (zástupce: V. Christianos, advokát)

Žalovaná: Výkonná agentura Evropské rady pro výzkum (ERCEA)

Návrhová žádání

Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:

- určil, že pohledávka uvedená ve výzvě k úhradě č. 3242201592 vydané žalovanou ze dne 28. ledna 2022, aby žalobkyně vrátila část grantu, který obdržela na projekt MINATRAN, ve výši 184 224,21 eura, není podložena a že tato částka odpovídá uznatelným výdajům;

- uložil ERCEA, aby navrátila APT částku 184 224,21 eura, bezdůvodně vyplacenou, navýšenou o úroky z prodlení, a
- uložil ERCEA náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Aristoteleio Panepistimio Thessalonikis (Aristotelova univerzita v Soluni) svou žalobou napadá výzvu k úhradě vydanou Výkonnou agenturou Evropské rady pro výzkum (ERCEA), týkající se provádění projektu MINATRAN. Touto výzvou k úhradě ERCEA vyžaduje, aby APT vrátila ERCEA částku 184 224,21 eura, odpovídající části grantu, který obdržela na projekt MINATRAN, a paušální částce.

V této souvislosti APT na základě článku 272 SFEU navrhuje, aby Tribunál Evropské unie určil, že výše uvedená částka zpochybněná ERCEA odpovídá uznatelným výdajům a že ERCEA ji musí APT navrátit z důvodu bezdůvodného obohacení.

APT tvrdí toto:

1. Zaprvé, ERCEA se k odmítnutí výdajů vykázaných mezinárodními výzkumnými pracovníky jako neuznatelných opírá o zcela nepodložená a neprokázaná tvrzení. Žádost ERCEA znějící na částku 184 224,21 eura, jež se týká personálních nákladů a cestovních výdajů, nepřímých nákladů a uložení paušální náhrady, tedy není podložena. Kromě toho uznatelnost výdajů je rovněž prokázána důkazy předloženými APT.
2. Zadruhé ERCEA tím, že vyžaduje vrácení částky 184 224,21 eura na základě neúplných a nevěrohodných dokumentů a údajů, nesplňuje povinnosti, které pro ni vyplývají z Listiny, jednak tím, že porušuje právo APT být vyslechnuta, a jednak tím, že APT brání v získání účinné soudní ochrany.
3. Zatřetí, ERCEA porušila zásadu dobré víry při plnění smluv.

Žaloba podaná dne 29. června 2022 – UniCredit Bank v. SRB

(Věc T-405/22)

(2022/C 359/96)

Jednací jazyk: němčina

Účastníci řízení

Žalobkyně: UniCredit Bank AG (Mnichov, Německo) (zástupci: F. Schäfer, H. Großerichter a F. Kruis, advokáti)

Žalovaný: Jednotný výbor pro řešení krizí (SRB)

Návrhová žádání

Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:

- zrušil rozhodnutí Jednotného výboru pro řešení krizí ze dne 11. dubna 2022 o výpočtu příspěvků předem na rok 2022 do Jednotného fondu pro řešení krizí (SRB/ES/2022/18) a jeho přílohy v rozsahu, v němž se týká žalobkyně;
- uložil Jednotnému výboru pro řešení krizí náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Na podporu žaloby předkládá žalobkyně následující žalobní důvody.

1. První žalobní důvod vycházející z tvrzení, že rozhodnutí ze dne 11. dubna 2022 a jeho přílohy I až III jsou v rozporu s formálními náležitostmi ve smyslu čl. 263 odst. 2 SFEU a v rozporu s právem na řádnou správu, protože neobsahovaly dostatečné odůvodnění ve smyslu čl. 296 odst. 2 SFEU a čl. 41 odst. 2 písm. c) Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“).